

**De stem van een engel**

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos  
Coverontwerp: Astrid den Boer-Hasenbos  
Fotograaf cover- en auteursfoto: Ron van Vossen  
Corrector: Barbara de Jong

ISBN: 9789402131420  
© Astrid den Boer-Hasenbos

# De stem van een engel

Astrid den Boer-Hasenbos

roman



Lieve allemaal,

Het was een complete verrassing voor mij dat er zoveel mensen, die mijn eerste boek “Verloren herinnering” hebben gekocht, zo enthousiast reageerden op het verhaal. Ik dank hen dan ook voor hun lieve en attente reacties. Ik vond het super om zoveel complimenten te krijgen. Daardoor durfde ik ook dit verhaal naar de uitgever te sturen. Ik hoop dan ook dat mijn tweede boek “De stem van een engel” net zo enthousiast door iedereen ontvangen zal worden. Ik wens jullie heel veel leesplezier toe.

Astrid den Boer-Hasenbos

Mijn speciale dank gaat uit naar Ron van Vossen en Barbara de Jong. Jullie weten wel waarom.



## 1.

Lucy Cavanaugh kwam de hal in gelopen. Ze zette haar trolleykoffertje neer bij het tafeltje waar de post altijd werd neergelegd.

‘Pap! Mam! Ik ben thuis!’ riep ze, terwijl ze in de spiegel keek.

Deze hing boven het tafeltje in de hal. Ze controleerde haar make-up. Een gezicht van een jonge vrouw met lang kastanjerood haar, brutale blauwe ogen en een wipneus vol sproeten boven een breed lachende mond, keek terug. Ze duwde een lok haar achter haar oor.

Achttien jaar was ze nu. Lucy woonde nu al ruim vijf jaar bij de familie Cavanaugh. Ze was nog steeds de koning te rijk met het feit dat deze familie haar in hun gezin opgenomen had. Ze besepte nog dagelijks dat ze enorm veel geluk had gehad. Heel veel kinderen kregen niet eens de kans om op dertienjarige leeftijd nog geadopteerd te worden. Ze was de familie daar nog dagelijks dankbaar voor.

Dat was dan ook de reden voor Lucy om zich als een voorbeeldige dochter te gedragen, zodat deze familie trots op haar kon zijn. Ze was blij, dat ze dat tot op heden waar had kunnen maken. Haar oudste broer, Matt, was intussen alweer vier jaar getrouwd met Julie. Julie, die eigenlijk Julia heette, maar zo steevast door Matt Julie werd genoemd dat iedereen die naam overgenomen had, was in verwachting van hun eerste kindje.

Lucy zou dus over een maand of zes tante worden en daar keek ze net zo naar uit als haar ouders, die voor het eerst opa en oma zouden worden. Jack, haar vader, had een jaar geleden aangegeven, dat hij het wat rustiger aan wilde gaan doen en haar broers waren langzamerhand zijn taken in het beheren van de stoeterij over gaan nemen.

Aangezien het niet gemakkelijk voor Matt was om zo ver van het bedrijf af te wonen, hadden Matt en Julie besloten zich dichterbij te vestigen. Ze hadden een huis laten bouwen aan de rand van het landgoed. Het ouderlijk huis was groot genoeg geweest om daar nog een gezin in te huisvesten, maar Matt had gekozen voor zijn eigen huis. Hij had toch een beetje zijn zelfstandigheid willen behouden.

Het huis in Clacton on Sea, waar ze eerst woonden, hadden Matt en Julie echter aangehouden als vakantieplek of voor als ze

zich een weekendje terug wilden trekken. Een half jaar geleden hadden ze het huis op het landgoed betrokken en Lucy vond het helemaal geweldig dat haar oudste broer en schoonzus nu zo dichtbij woonden.

Toen ze nog in Clacton on Sea woonden, zag Lucy Matt en Julie één keer per maand. Dat was alleen als ze allemaal tegelijk tijdens het weekend op het landgoed waren. Maar nu kon ze elk weekend, als ze thuiskwam, even bij hen langs gaan. Lucy had sinds een paar maanden haar rijbewijs. Haar ouders hadden haar, toen ze geslaagd was, een autootje cadeau gegeven. Vanaf dat moment reed ze regelmatig met haar autootje op vrijdagavond vanuit Londen, waar ze op de King's College Universiteit zat, naar huis. Deze universiteit bevond zich in Wimbledon, dat ten zuidwesten van Londen lag.

Ze deed er met de auto ongeveer een uur over om daar vandaan naar huis te komen. Dat scheelde een hoop tijd, omdat ze nu niet meer afhankelijk van het openbaar vervoer was. De reistijd was korter geworden en ze kon nu bijna elk weekend thuis zijn. Voordat ze naar het ouderlijk huis reed, ging ze eerst altijd even langs bij Matt en Julie. Ze vond het heerlijk om bij haar oudste broer te zijn. Hij stond altijd voor haar klaar als ze advies nodig had. Matt was wel altijd bezorgd om haar.

Voorals sinds ze naar de universiteit vertrokken was om daar colleges te volgen. Hij had op dezelfde universiteit gezeten als waar zij nu zat, maar ook al wist hij hoe goed de leerkrachten daar hun studenten begeleiden en lesgeven, hij was er niet gerust op of Lucy daar wel veilig was. Dat kwam hoofdzakelijk omdat ze nu bijna dezelfde leeftijd had als zijn zusje Anna was toen zij overleed. Lucy had ondertussen alle verhalen over Anna gehoord.

Anna was op achttienjarige leeftijd naar Cambridge verhuisd om op de universiteit van Cambridge te gaan studeren. Dat was de reden geweest dat Lucy voor de King's College Universiteit gekozen had en niet voor de Cambridge Universiteit. Ze wilde onder geen beding vergeleken worden met Anna. Anna was een hele goede student geweest, maar ook heel beïnvloedbaar. Ze was in aanraking gekomen met jongelui, die haar drugs gegeven hadden.

Het studeren op de universiteit was haar zwaarder gevallen dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Ze was iemand geweest, die altijd alleen maar goed had willen presteren en dat was niet altijd gelukt. Ze had dat niet toe willen geven aan haar ouders en had zich



steeds depressiever gevoeld. Het enige wat ze had gewild, was goede cijfers halen zodat haar ouders trots op haar hadden kunnen zijn. Ze had dus op een gegeven moment oppeppers van klasgenoten aangenomen zodat ze langer door had kunnen studeren en beter had kunnen presteren. Ze had echter steeds vaker en meer oppeppers nodig gehad. Die oppeppers waren ook steeds zwaarder en zwaarder geworden. Ze had met diverse soorten pillen geëxperimenteerd. Op een gegeven moment was het te laat geweest en had ze niet meer zonder gekund. Toen ze tijdens het verjaardagsfeest van hun vader zwaar onder de drugs thuis gekomen was en wartaal uit had lopen kramen, had de familie pas beseft dat er serieus wat ernstigs met haar aan de hand was.

Anna had echter zo vaak geroepen dat ze alles onder controle had en dat er niets aan de hand was, dat haar familie haar hadden vertrouwd en geloofd. Haar ouders en broers waren haar vanaf die dag wel gaan controleren door regelmatig bij haar op visite te komen. Anna was steeds handiger geworden in het ontwijken van haar familie en vaak niet thuis geweest of ze had smoezen verzonnen dat ze niet naar huis kon komen omdat ze vlak voor een tentamen of examen zat en moest leren. Haar studie was er zelfs onder gaan leiden.

Ze was door langdurig gebruik van de drugs steeds slechter gaan presteren. Haar broers hadden de taak op zich genomen om haar nog vaker te gaan controleren. Ze kwamen nu onaangekondigd op bezoek. Maar ondanks dat, was het Anna gelukt om een lange tijd de onschuld te spelen. Op een gegeven moment hadden ze haar betrappt bij het innemen van drugs en hadden haar ouders besloten om haar naar een afkickkliniek te brengen. Ze hadden op een of andere manier tot haar door weten te dringen dat het noodzakelijk was om daar heen te gaan en had Anna er uiteindelijk in toegestemd om zich te laten behandelen. In de afkickkliniek leek het goed te gaan met Anna. Ze had braaf met allerlei programma's meegedaan en werd uiteindelijk genezen verklaard. Ze was met allerlei goede beloften teruggekeerd naar de universiteit.

Haar beide broers waren haar echter wel in de gaten blijven houden, merendeels omdat ze wisten dat mensen die verslaafd waren geweest weer snel terug konden vallen in hun oude gewoonten. Het zag er een tijdje erg rooskleurig uit, want Anna bloeide helemaal op. Helaas was dat allemaal schone schijn want achter de rug van haar broers om was het op een of andere manier

toch weer fout gegaan. Drie maanden nadat ze ontslagen was uit de afkickkliniek had Matt haar dood op bed aangetroffen. Hij was naar haar appartement gereden om te checken wat er aan de hand was toen ze de telefoon, na herhaaldelijk bellen, niet had opgenomen. Anna was pas negentien geweest toen ze overleed. Dat was nu bijna zeven jaar geleden gebeurd. Het hele gezin was er kapot van geweest dat Anna dood gevonden was. Het had tegenwoordig een plekje in ieders leven gekregen en ook al was het verdriet na al die jaren een stukje milder geworden, het bleef een groot gemis.

Lucy wist hoe het was om mensen van wie je hield te verliezen. Zij had tenslotte haar biologische ouders op jonge leeftijd verloren, daarom wilde ze niet dat door haar toedoen de familie, die haar zo liefdevol in het gezin opgenomen had, ooit nog eens zoiets mee zou maken. Dat maakte haar dus extra voorzichtig. Ze weigerde stevast ook maar iets van drugs aan te nemen. Het zou haar niet overkomen dat ze aan drugs verslaafd zou raken zoals dat bij Anne gebeurd was. Ze verzekerde Matt elke keer weer opnieuw dat hij zich niet ongerust over haar hoefde te maken.

Helaas hielp dat niet veel, want hij bleef haar in de gaten houden. Hoe irritant het af en toe ook was, ze zei er niets over omdat ze het begreep. Julie was ook heel belangrijk voor haar. Ze was, rond dezelfde tijd als zij, bij de familie komen wonen en was de zus voor haar geworden, die ze nooit gehad had. Vanaf het begin had het al goed geklikt tussen haar en Julie, ook al scheelde ze een aantal jaren met elkaar in leeftijd. Julie en zij hadden geen van beiden hun ouders meer en dat had hen nader tot elkaar gebracht.

De een voelde de ander als geen ander aan als ze het even moeilijk hadden omdat ze hun ouders misten. Julie had momenteel af en toe een dipje omdat haar eigen ouders nooit mee zouden maken dat ze opa en oma zouden worden. Lucy zocht haar daarom extra veel op en liet haar praten over alles wat haar dwars zat. Ze begreep haar volkomen. Meestal als ze aan elkaar hun hart gelucht hadden, was het weer over en konden ze er weer even tegen. Julie luisterde op haar beurt weer naar Lucy en gaf advies als zij dat nodig had. Dat kon over van alles zijn: jongens, kleding en make-up of andere meidendingen.

Meestal kon Lucy ook wel bij Beth terecht met dit soort dingen, maar Julie stond dichterbij haar in leeftijd en had er toch wel een iets andere kijk op. Beth en Jack beseften heel goed dat zowel hun schoondochter als hun dochter hun ouders erg misten. Ze

probeerde het gemis voor hen zo klein mogelijk te maken door er voor hen te zijn als het nodig was, maar het was toch niet helemaal hetzelfde.

Sinds Julie met Matt getrouwd was, had ze het huis dat ze van haar ouders geërfd had, samen met het grootste gedeelte van de inboedel verkocht en met de opbrengst van het huis had ze een stichting in het leven geroepen, die bemiddelde om oudere weeskinderen een thuis te geven.

Ze was daar heel succesvol in geworden. Julie had al heel wat oudere kinderen in een gezin onder weten te brengen, waar ze heel gelukkig waren. Af en toe ontspoorde er wel eens een kind, maar dan was ze heel geduldig met dit kind en bleef ze net zo lang zoeken naar een gezin waar het wel klikte of ze trad op als bemiddelaar, zodat het kind bij de familie kon blijven zonder dat het nog verder al te veel problemen opleverden.

Julie had Lucy ook wel eens gevraagd om haar verhaal te vertellen op informatieavonden, waar echtparen naar toe kwamen, die een baby of jong kind wilden adopteren. Als tijdens een dergelijke avond een paar echtparen besloten toch een ouder kind te adopteren of in huis te nemen, hadden ze beiden het gevoel weer een kind geweldig geholpen te hebben.

Julie werkte meestal vanuit huis. Ze had daar een kantoortje, waar ze met twee medewerkers de stichting runden. Lucy genoot altijd van haar bezoek bij Matt en Julie. Ze dronk dan meestal een kop thee bij ze en vertelde hen de laatste nieuwtjes. Ze had vandaag een cadeautje voor de baby meegebracht. Matt en Julie hadden vorig weekend bekend gemaakt dat Julie ruim drie maanden zwanger was en dat alles goed was met haar en de baby.

Lucy had Matt en Julie nu uitgehoord over hoe het voelde en hoe het was om een kindje te verwachten. Julie was de hele dag door misselijk, maar straalde. En Matt was eindelijk eens een keer niet bezorgd over Lucy geweest. Hij had haar ook niet uitgehoord over haar vrienden en feestjes op de universiteit. Hij was alleen maar bezorgd over Julie geweest.

Lucy glimlachte toen ze daar aan terug dacht. Die twee waren echt voor elkaar geschapen en ze droomde ervan om zelf ooit een man tegen te komen die haar net zo aanbad als Matt bij Julie deed. Ze dacht aan haar andere broer, William. William woonde nog steeds in het ouderlijk huis en was inmiddels zesentwintig jaar. Hij had er geen behoefte aan gehad om een huis buiten het ouderlijk

huis te laten bouwen, zoals Matt had laten doen. William had een paar jaar geleden een gedeelte van een vleugel van het huis tot zijn beschikking gekregen waarin hij een appartement had laten bouwen. Hierin kon hij zichzelf terugtrekken en eventueel vrienden ontvangen, zonder zijn ouders te hoeven storen.

Het appartement was min of meer een huis in een huis en bestond uit een ruime huiskamer, kantoortje, kleine keuken, badkamer en twee slaapkamers en was aan het einde van de gang gevestigd waar Lucy haar kamer had. William was steeds meer werk met de paarden gaan doen. Hij verzorgde ze samen met John, hun voorman en nog enkele hulpknechten, die los-vast in dienst waren.

William maakte schema's op de computer, zodat ze konden zien wanneer een merrie drachtig kon worden en hij zorgde er dan voor dat er een hengst bij kwam om de merrie te dekken. Ze leenden hun dekhengsten ook uit aan andere stoeterijen om merries te dekken. Ook daarvan hield hij lijsten bij. De Paso Fino paarden, die bij hen op de stoeterij gefokt werden, moesten gezond en raszuiver blijven en daarom hadden ze een eigen dierenarts, Henry, in dienst genomen die de dieren in de gaten hield. Verder was er nog een nieuwe vaste kracht, genaamd Neal, in dienst genomen.

De paarden, die op de stoeterij gefokt werden, werden vooral gebruikt in de paardensport. Het maakte voor dit ras niet uit of het nu een springpaard of een dressuurpaard was. De paarden gedijden zelfs in elk type klimaat, wat ze dus heel bijzonder maakten. Neal trainde de paarden voor de paardensport. Hij had zowel verstand van het dressereren van de paarden als het opleiden van springpaarden. Hij was er bijna dag en nacht mee bezig.

In een van de bijgebouwen was een dressuurbak gemaakt, waar de paarden getraind werden voor de dressuur. Verder nam hij de paarden vaak naar een weiland waar wat hindernissen lagen, zodat ze konden kijken of een paard voor de springsport geschikt zou zijn. Neal nam ook vaak de paarden mee het bos in omdat hij beweerde dat de natuurlijke hindernissen voor de paarden een goede oefening waren. Ze raakten dan gewend aan het onverwachte, zoals hij meende. Neal wist precies welke paarden het meest geschikt waren voor de bepaalde tak van de paardensport. Verder zorgde hij ervoor dat de paarden, naast hun gewone trainingen, genoeg andere beweging kregen.

Er kwamen regelmatig familieleden van de familie Cavanaugh langs om paard te rijden, maar ook veel buurtgenoten namen wel

eens een paard mee uit rijden. Op die manier bleven de paarden goed in conditie. Neal hield in een schema bij welk paard het laatst mee uitrijden was genomen, zodat alle paarden evenveel beweging kregen. Dat alles naast de goede verzorging van de dieren, maakte dat de stoeterij een hoge kwaliteit afleverde aan hun kopers.

William, John en Neal wisten precies welke van de paarden raszuiver waren. Een paard, wat als raszuiver erkend werd, kon een aardig bedrag bij de verkoop opleveren. Als er toch een veulen als niet raszuiver erkend werd of als er een merrie of hengst afgekeurd werd voor de topsport, werd deze als familiepaard stukken goedkoper doorverkocht. De paarden stonden er nu eenmaal ook om bekend dat ze een rustig en vriendelijk karakter hadden en daarom uitermate geschikt waren om kinderen hierop te laten rijden.

Lucy was stapel op William. Hij was de broer waar ze mee opgegroeid was. In die tijd hadden Matt en Julie veelal in hun eigen huis aan de kust gewoond en waren zo nu en dan op bezoek gekomen. William was echter vanaf het moment, dat ze bij de familie was komen wonen, om haar heen geweest.

Natuurlijk moest hij regelmatig werken, maar zodra hij vrij was, maakte hij tijd voor haar vrij en dat deed hij eigenlijk nog steeds. 's Ochtends gingen ze vaak samen zwemmen in het overdekte zwembad wat achter in de tuin gebouwd was.

Dat deden ze meestal voor het ontbijt. Tijdens het ontbijt namen ze hun plannen voor de rest van de dag door. Ze gingen ook regelmatig samen paardrijden. Dan bleven ze vaak een paar uur weg. De beweging was goed voor de paarden en beiden hielden ze er van om door de bossen en open velden van het landgoed te rijden.

William haalde altijd grapjes uit en maakte haar nog steeds aan het lachen. Hij plaagde haar graag, maar ondanks dat stond hij altijd voor haar klaar als er wat was. Ze genoot van zijn aandacht en vond het heerlijk om met hem te discussiëren. Dat zorgde er dus voor dat ze altijd uitkeek naar de vakanties of weekenden thuis. Ze glimlachte terwijl ze aan hem dacht.

## 2.

‘Mam! Pap Waar zijn jullie? Ik ben thuis!’ riep ze weer.

‘Schreeuw toch niet zo! We zijn niet doof!’ hoorde ze opeens achter zich.

Met een ruk draaide ze zich om. William stond in de deuropening, tegen de deurpost geleund met zijn armen voor zijn borst gevouwen.

‘Will! Ik liep net aan jou te denken!’ zei ze stralend en liep met wijd uitgespreide armen naar hem toe. Ze sloeg haar armen om zijn nek en gaf hem een snelle kus op zijn mond. William drukte haar even tegen zich aan en gaf haar toen een kus op haar voorhoofd.

‘Niets dan goeds natuurlijk?’ vroeg hij, terwijl er een brede glimlach rond zijn mond gleed.

Ze knikte glimlachend.

‘Natuurlijk! Hoe kan ik nu slecht over jou denken? Jij bent immers mijn grote held!’ plaagde ze hem.

Hij lachte luid.

‘Ha! Als je dat maar niet vergeet!’ grijnsde hij. ‘Alles verder goed met jou?’ vroeg hij toen, maar voordat ze iets kon zeggen, perste een hondje zich langs William. Ze liet William gelijk los en dook naar het hondje.

‘Ha lieverd! Hoe gaat het met je? Heb je me gemist?’ sprak ze tegen het hondje op een toontje alsof ze het tegen een baby had. Ze kroelde het hondje achter de oren en gaf haar een kus op haar harige kopje.

‘Ben ik even blij dat die hond niet eerder binnenkwam dan ik, anders had ik nu haren in mijn mond gehad!’ bromde William.

Het hondje vlijde zich tegen haar aan. Terwijl ze Queenie aaide, keek ze naar William op.

‘Queenie heeft zulke korte haren, dat ze die amper verliest!’ verdedigde Lucy haar lieveling.

‘Ik denk dat degene, die het huis schoonmaakt, daar anders over denkt!’ meende William.

Lucy trok eigenwijs haar neus op en stak haar tong uit.

‘Waar zijn mama en papa eigenlijk?’ vroeg ze, terwijl ze rond keek.

Het jeugdige enthousiasme was ze nog steeds niet kwijt, zag William. Ze straalde en dat deed ze altijd zo aanstekelijk dat hij er zelf ook blij van werd.

‘Pap en mam zijn aan het paardrijden. Ze kunnen elk ogenblik thuis komen. Ze hebben gezegd dat ze om drie uur thuis zouden zijn. Je bent dus te vroeg, want we verwachtten je pas om half vier. Zeker weer laag gevlogen op de weg? En hoe was het op school?’ vroeg hij.

‘School is voor peuters. Ik zit op de universiteit! En laag vliegen doe ik niet! Ik heb geen vliegbrevet, maar een rijbewijs, waar ik heel toevallig cum laude voor geslaagd ben. Je weet trouwens heel goed dat ik veilig rijd,’ zei ze gewichtig.

‘Natuurlijk!’ William grijnsde breed. ‘Ik wist wel dat ik je daarmee op de kast kon krijgen!’

Dat leverde hem een stomp op zijn arm op. Hij kromp in elkaar alsof de stomp hem veel pijn deed.

‘Stel je niet aan!’ bromde Lucy.

‘Ik voel het nauwelijks, dus jij moet helemaal niets voelen!’

Hij grinnikte nu.

‘Kom, laten we even kijken of Mrs. Thumble thee voor ons heeft,’ zei hij, terwijl hij zijn zus meetrok naar de keuken. Daar werden ze begroet door heerlijke bakluchten van koekjes en muffins.

‘Hallo Mrs. Thumble! Ik ben er weer! Ik ruik weer wat lekkers! Hebt u dat speciaal voor mij gemaakt omdat ik vandaag voor de zomervakantie thuis zou komen?’ vroeg ze stralend.

Ze pakte een koekje met nootjes van de bakplaat en nam er een hap van. De oudere vrouw, die bij de oven stond, draaide zich verrukt om en kwam met gespreide armen naar Lucy toe lopen. Lucy sloeg hartelijk haar armen om de vrouw heen en gaf haar een knuffel. Mrs. Thumble knuffelde haar ook even, duwde haar iets van zich af en bekeek de jonge vrouw glimlachend van top tot teen.

‘Lucy! Fijn dat je er weer bent. En...kijk nou toch eens...Je wordt met de dag mooier! Vind je ook niet, William?’ zei Mrs. Thumble vol bewondering.

William, die twee bekers met thee in stond te schenken, keek achterom naar zijn zus. Zijn blik gleed over haar lichaam. Lucy voelde zich warm worden. Ze keek van hem weg.

‘Hmmm...Als je roodharigen met sproeten mooi vindt, zou je dat wel zo kunnen noemen,’ zei hij nonchalant. Lucy keek met een ruk op. Ze perste nijdig haar lippen op elkaar, terwijl ze boos naar hem keek. Ze had er een gruwelijke hekel aan om als een